

Josiassen: Jeg skal gerne imødekomme den højtærede Formands Henstilling.

Man kunde naturligvis have ønsket, at Loven havde virket med større Kraft, end Tilfældet har været. Det viser sig, at kun 117 Landkommuner og 21 Købstadkommuner har draget Nytte af Loven, og gøres det op i Penge, ventes der anmeldt til Refusion 487 000 Kr. mod 607 000 Kr. i samme Tidsrum i 1936—37. Trods dette har den højtærede Socialminister, som allerede nævnt, fundet det opportunt at forelægge Loven til Fornyelse, og det hilser vi fra mit Partis Side med den allerstørste Tilfredshed.

Der er foreslaaet forskellige Forbedringer, som jeg synes er prisværdige og værd at lægge Mærke til. For det første dette, at man har fastsat Arbejdstiden til 36 Timer for Forsørgere og 30 Timer for Ikke-Forsørgere. Jeg mener, at der herved bringes et godt System ind i Loven. Endvidere er det et stort Fremskridt, at der til Kommunerne kan ydes Dækning for en Del af Udgifterne i Forbindelse med Refusionen fra den kommunale Udligningsfond. Det er efter mine Begreber en økonomisk Fordel for Kommunerne. Det, at der i Fremtiden skal vælges Stedfortrædere for Amtsnævnenes Medlemmer, er en naturlig Sag og kan have sin store Betydning. At Lovens Gyldighedsperiode nu bliver to Aar, er efter min Mening ogsaa et Fremskridt.

Med disse korte Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jensen-Stevns: Den Sag, vi her beskæftiger os med, er et sørgeligt Eksempel paa, hvordan en i og for sig forstandig Tanke kan komme paa Afveje. Det var selvfølgelig en forstandig Tanke, der laa til Grund for den oprindelige Lov af 15. December 1934, nemlig den, at det var bedre at give de arbejdsløse Arbejde end at give dem Penge. Ud fra den Betragtning blev Loven af 1934 enstemmigt vedtaget af Rigsdagen, og den gik ud paa dette, at naar en Kommune for at afhjælpe Arbejdsløshed blandt Kommunens Beboere iværksatte mindre betydelige kommunale Arbejder, som ellers ikke eller i det mindste ikke paa det givne Tidspunkt vilde være blevet iværksat, skulde den være berettiget til at faa en vis Andel af Udgifterne herved refunderet. Denne Lov var vi altsaa alle her paa Rigsdagen enige om.

Saa blev den afløst af Loven af 31. Marts 1937, og denne Lov og den dermed samtidige Ændring i Arbejdsløshedslovens § 17, tror jeg det var, medførte, at de Ar-

bejder, som vi her taler om, fremtidig skulde lønnes efter Landstarifferne; det vil praktisk talt sige efter Entreprenørforeningens Takster. Dette kunde vi fra Venstres Side ikke være med til, og vi saa os derfor nødsaget til at stemme imod Lovforslaget.

De Forandringer, der nu er foreslaaet i det i Dag foreliggende Lovforslag, er ikke af en saadan Beskaffenhed, at de kan gøre nogen Forandring i vor Stilling. Vor Betragtning er den, at her, hvor der er Tale om en Art Forsørgelsesforanstaltninger, hvor man gaar ind paa at anvise arbejdsløse i Kommunerne Arbejde i Stedet for at give dem Penge, skal dette ske til en Betaling, som i mange Tilfælde ligger over den, der ydes for det almindelige daglige Arbejde i Kommunen, det almindelige daglige Arbejde, hvoraf Kommunens Skatteydere lever. Dette anser vi for et saa uholdbart Forhold, at vi ikke kan være med til at støtte denne Lovgivning, og vi fra Venstres Side vil derfor i Aar indtage den samme Stilling som i 1937 og ved den endelige Behandling stemme imod Lovforslaget.

Korsgaard: Det foreliggende Lovforslag er i høj Grad fremkaldt af den Arbejdsløshed, der findes rundt omkring i Landet, den Arbejdsløshed, som man fra alle Sider gerne vilde bidrage sit til at afhjælpe, men som desværre i Vinter vel har været større end næsten nogen Sinde før. En af Hovedaarsagerne til den store Arbejdsløshed er efter min Opfattelse, at Landets Hovederhverv er saa daarligt stillet, som det er. Landets Hovederhverv er jo nu engang Landbruget, og naar dets Forrentningsevne er og længe har været saa daarlig, som Tilfældet er, fører det til, at Landets Købeevne og dets Evne til at beskæftige Arbejdere efterhaanden bliver mindre og mindre, og samtidig med at Landets Købeevne bliver mindre, virker dette paa Beskæftigelsesgraden ude omkring, ikke mindst ude i Landsbyerne, i Stationsbyerne og de smaa Provinsbyer.

Lovforslagets Formaal: at give Arbejde i Stedet for Understøttelse er efter vor Mening et godt Princip. Det er et Princip, som jeg altid har arbejdet hen til at faa virkeliggjort, idet jeg har fundet det ganske urimeligt, at man skulde kunne oppebære social Understøttelse, naar man var arbejdsdygtig og kunde udføre et Stykke Arbejde. Men det er et Spørgsmaal, om man har grebet Sagen an paa den rette Maade ved at bestemme, at nu iværksætter Kommunen forskellige Arbejder og yder herfor tarifmæssig Betaling eller en Betaling, der ligger